

„Da den nugældende mellemkommunale Erhvervsbeskatning, foruden at krænke Opholdskommunernes naturlige Ret til Skatteindtægten fra de i samme boende Personer, i det hele hviler paa urigtige Forudsætninger baade fra et Udgifts- og et Indtægts-synspunkt;

da den faktisk medfører en ubillig Merbeskatning af en Mængde Mennesker, der kun har gjort Brug af deres naturlige Ret til at skaffe sig Erhverv paa det bedst egnede Sted indenfor det fælles Fædreland og af den almindelige Frihedsret til at vælge deres Bopæl udenfor Næringsdistriktet — uden samtidig at give dem de af Skatteydelsen følgende Rettigheder, derunder kommunal Valgret i Erhvervskommunen;

da den umotiveret betynger en Række Kommuner, der, foruden at virke som Luftbælder for de større Byer, tillige aabner en Mængde af de der arbejdende Personer Adgang til at fæste Bo under luftige og frie Forhold;

og da den nævneværdige Merindtægt, den bringer et Mindretal af Kommuner, ikke staar i Forhold til det Arbejde, som den paafører Skattemyndighederne over hele Landet;

samt da Frederiksberg — til Trods for, at Byen med Hensyn til Udgifter til sociale og andre offentlige Formaal staar fuldt paa Højde med København — væsentlig til Fordel for denne rammes særlig haardt af Skatten — alene formedelst sin naturlige Beliggenhed og historiske Udvikling,

udtaler Mødet sig for Erhvervsskattens Bortfalden, eventuelt Afløsning af Statens Overtagelse af en Del af de Kommunerne paahvilende sociale Udgifter, og i hvert Fald imod en Udvidelse af Erhvervsskattens nugældende Rammer“.

I Henhold til Mødets Beslutning tillader undertegnede Bestyrelse sig herved at fremsende denne Resolution med Anmodning om velvillig Hensyntagen dertil i videst muligt Omfang ved Behandlingen af det i Landstinget nu forelagte Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til de nugældende Regler for den kommunale Beskatning, idet vi til Begrundelse af de i samme indeholdte Ønsker henviser til et hermed følgende Særtryk af Forhandlingerne paa et i samme Forening den 28. Oktober 1913 afholdt Møde, hvor den samme Resolution vedtoges.

Med Hensyn til det øvrige Indhold af ovennævnte Lovforslag tillader vi os yderligere at fremkomme med følgende: Den i § 7, 2det Stykke, indeholdte Bestemmelse, hvorefter Indtægt af fast Ejendom for Ejers Vedkommende ikke kan ansættes til et mindre Beløb end 4 pCt. af den Kapital, som han ifølge Ejendomsskyldværdien maa anses at have indestaaende i Ejendommen, anmoder vi meget om maa udgaa, da det er notorisk, at en Ejers Udbytte af denne Kapital jævnlig er under 4 pCt. ikke alene for Aar, hvor ekstraordinære Udgifter eller Tab haves, men ogsaa normalt. Bestemmelsen vil komme til at virke saa meget mere ubillig, som Beskatningen af faste Ejendomme imod rationelle Skatteregler er en Bruttobeskatning, der ikke tager Hensyn til den virkelig af Ejendommen gaaende Indtægt og navnlig medfører fuld Skattesvarelse, selv om en større eller mindre Del af Ejendommen formedelst Lejedighed staar ubenyttet. Denne sidste Omstændighed burde formentlig medføre, at der under alle Omstændigheder ikke ved Personskat gaas haardere til Værks overfor den Kapital, som Ejere af faste Ejendomme har indestaaende i disse, end overfor Ejere af andre Formueværdier; men overfor saadanne findes der ikke i Lovforslaget nogen Hjemmel til at paalægge dem kommunal Formueskat.

I § 30, 4de Stykke, bestemmes: „De kommunale Pengebidrag — for saa vidt de indkræves i 2 Terminer — bliver at indkræve for det første Halvaar i Løbet af Maj Maaned og for det andet Halvaar i Løbet af November Maaned“. For Frederiksbergs Vedkommende, hvor Skatten først forfalder midt i Skattehalvaaret, og det er god Betaling at erlægge den bagud i Løbet af de følgende 2 Maaneder (inden 1. Oktober og 1. April), vil Vedtagelsen af den fornævnte Bestemmelse medføre, at Skatteopkrævningen kommer til at foregaa adskillige Maaneder tidligere end nu, hvilket for alle mindre bemidlede betyder det samme som et en Gang for alle sket ekstraordinært Skattepaalæg, svarende til Skatten for den Tid, hvormed Betalingen er fremrykket. Vi anmoder derfor om Ændring af denne Regel, der vil virke saa meget uheldigere, som en tilsvarende Fremrykning af Skattebetalingen allerede skete herude som Følge af de i 1903 vedtagne Skattelove.

Vi andrager sluttelig om, at Regelen i den nugældende kommunale Skattelov § 34, 2det Punktum, maa forblive i Kraft og ikke ophæves som foreslaaet i Lovfor-